U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. V. F.,** zast. JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou, se sídlem náměstí Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2010, č. j. 7 Ca 237/2007 - 80,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím z neuvedeného dne, č. j. 2007/2416/30, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Plzeň ze dne 9. 3. 2007, č. j. 3353/07-11/16371, o započtu dob rozhodných pro výsluhové nároky. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobci byla pro odchodné započtena doba jeho služebního poměru celníka od 1. 7. 1997 do 31. 12. 2006 a doba služebního poměru vojáka z povolání od 1. 1. 1983 do 30. 6. 1990. Pro výsluhový příspěvek byla žalobci započtena tatáž doba s vyloučením doby mající politický charakter (od 13. 8. 1986 do 28. 8. 1989). Pracovní poměr celníka, z něhož dne 1. 7. 1997 vznikl služební poměr, byl žalobci podle čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. započten pro příspěvek za službu a pro jiné nároky vyplývající z tehdy platného zákona č. 186/1992 Sb. kromě odchodného, pro které se rozhodná doba začala počítat až od vzniku služebního poměru. Žalovaný podotkl, že ustanovení § 224 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), musí být aplikováno s přihlédnutím k diferenciaci způsobu započtu doby pracovního poměru celníka pro odchodné a pro příspěvek za službu, stanovené zákonem č. 113/1997 Sb. Právní úprava odchodného v zákoně o služebním poměru se téměř neliší od předchozí úpravy v zákoně č. 186/1992 Sb.; pracovní poměr celníka nebyl v případě odchodného podle tohoto zákona posuzován jako služební poměr, a nemůže tudíž být považován za služební poměr ani podle nového zákona o služebním poměru. Zmíněný čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. ani výslovně nehovořil o nezapočtení doby pracovního poměru výhradně pro odchodné podle zákona č. 186/1992 Sb. Žalovaný uzavřel, že ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru bylo aplikováno správně, nezapočítání pracovního poměru celníka z tohoto ustanovení ve spojení s čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. jednoznačně vyplývá a celníci tímto nebyli znevýhodněni oproti jiným bezpečnostním sborům, naopak byli zvýhodněni započtem doby pracovního poměru pro výsluhový příspěvek.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 12. 2008, č. j. 7 Ca 237/2007 - 41, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Rozsudkem ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ads 56/2009 - 64, Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že doba trvání pracovního poměru celníka se podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby rozhodné pro přiznání odchodného, neboť zákon č. 113/1997 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2006 výslovně uváděl, že doba pro přiznání odchodného počíná běžet dnem vzniku služebního poměru podle tohoto zákona. Nejvyšší správní soud zavázal Městský soud v Praze k tomu, aby v dalším řízení vycházel z toho, že doba trvání pracovního poměru celníka se podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby rozhodné pro přiznání odchodného a žalovaným správním orgánem je služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 24. 2. 2010, č. j. 7 Ca 237/2007 - 80, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává. V odůvodnění soud citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že jeho právním názorem je vázán. Tento právní názor přitom Městský soud v Praze vztáhl na všechny žalobní body namítající nesprávné posouzení právní otázky. Uvedl, že argumentace žalovaného poukazující na čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. je správná, neboť toto ustanovení přímo určuje, které doby trvání pracovního poměru celníka se považují za doby trvání služebního poměru pro konkrétní výsluhové nároky. Ve vztahu k odchodnému citované ustanovení jednoznačně stanovuje, že doba pro přiznání odchodného počíná běžet až dnem vzniku služebního poměru podle zákona č. 113/1997 Sb. Jelikož je toto ustanovení jednoznačné, neshledal soud důvodným tvrzení žalobce o dvou možných výkladech; záměrem zákonodárce bylo navázat na předchozí právní úpravu a zohlednit doby pracovního poměru stejným způsobem, jakým byly započítávány podle čl. VI zákona č. 113/1997 Sb. Podle soudu proto neobstojí ani poukaz žalobce na právní úpravu odchodného přiznávaného příslušníkům Hasičského záchranného sboru České republiky. Soud se neztotožnil ani s právním závěrem žalobce, který v absenci data vydání rozhodnutí spatřoval vadu řízení, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Absence data je procesní vadou, která v daném případě nemá vliv na zákonnost rozhodnutí (k vydání rozhodnutí není stanovena prekluzivní lhůta), ani tato vada nijak neomezila žalobce v uplatňování jeho procesních práv. Tvrzení žalobce, že rozhodnutí bylo vydáno dříve, než byl vypracován návrh poradní komise, považoval soud za domněnku, která nenachází oporu ve správním spisu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost. V doplnění kasační stížnosti ze dne 11. 6. 2010 označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru se do doby rozhodné pro výsluhové nároky bez ohledu na to, o jaký nárok se jedná, započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Citoval ustanovení čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. a doplnil, že výjimka ve vztahu k odchodnému byla platná jen pro poskytování odchodného podle zákona č. 186/1992 Sb. a nemůže platit pro účely zákona o služebním poměru. Tato výjimka není podle stěžovatele z hlediska ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru právně významná, neboť toto ustanovení počítá se zápočtem dob *en block* a nestanovuje žádnou explicitní výluku zápočtu některých dob. Stěžovatel konstatoval, že nelze přijmout argumentaci Nejvyššího správního soudu, ani ji považovat za přesvědčivou; Nejvyšší správní soud totiž ignoroval námitky stěžovatele vyslovené v žalobě a své argumenty s nimi neporovnával. Z důvodové zprávy k návrhu zákona o služebním poměru lze podle stěžovatele stejně dobře, ne-li dokonce lépe,

vyvodit správnost jeho výkladu, nikoliv výkladu Nejvyššího správního soudu učiněného v rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ads 56/2009 - 64. Stěžovatel připomněl, že při možnosti různých výkladů by právo mělo být vykládáno ve prospěch subjektu stojícího vně správy a že by měl být zohledněn princip rovnosti jednotlivých bezpečnostních sborů. Stěžovatel uzavřel, že dosavadní názor soudů není správný a neodpovídá obsahu právní úpravy započtu dob zakotvené v § 224 zákona o služebním poměru. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřoval stěžovatel v tom, že Městský soud v Praze postavil své rozhodnutí výhradně na právním názoru Nejvyššího správního soudu, že doba trvání pracovního poměru celníka se podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby rozhodné pro přiznání odchodného. Nejvyšší správní soud podle stěžovatele vyslovil tento názor jako obiter dictum, jímž není Městský soud v Praze vázán, přestože jej Nejvyšší správní soud za závazný výslovně označil. Stěžovatel považuje za smysl ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. zavázat krajský soud ohledně těch důvodů, pro které Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušuje, tj. v daném případě nesprávné posouzení věci podle čl. VI odst. 1 zákona č. 113/1997 Sb. K tomu směřovala argumentace žalovaného v předchozím řízení o kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud se právě v důsledku toho nezabýval argumentací stěžovatele ve vztahu k čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřípustná.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., *kasační stížnost je dále nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

Citované ustanovení přesně odpovídá situaci, která nastala v této věci. Městský soud v Praze totiž předchozím rozsudkem ze dne 5. 12. 2008, č. j. 7 Ca 237/2007 - 41, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud tento rozsudek svým rozsudkem ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ads 56/2009 - 64, zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud svým právním názorem zavázal soud k tomu, aby v dalším řízení vycházel z toho, že doba trvání pracovního poměru celníka se podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby rozhodné pro přiznání odchodného a žalovaným správním orgánem je služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje proti meritornímu rozhodnutí (rozsudku), jímž Městský soud v Praze rozhodl znovu poté, kdy jeho předchozí meritorní rozhodnutí (rozsudek) Nejvyšší správní soud zrušil, a stěžovatel v kasační stížnosti nenamítá, že se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je podaná kasační stížnost nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Městský soud v Praze se v napadeném rozsudku řídil závazným právním názorem zdejšího soudu, který převzal do odůvodnění svého rozhodnutí. Kasační stížnost stěžovatele tak představuje de facto polemiku s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem, a to včetně vyslovení jeho závaznosti. Právě na tyto případy dopadá citované ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jehož účelem je, aby Nejvyšší správní soud nemusel znovu opakovat své závěry, které již jednou vyslovil a jimiž se krajský soud (zde Městský soud v Praze) řídil.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2010, č. j. 7 Ca 237/2007 - 80, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba (zde kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu